

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.235.2019.KCz.JSz.17

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu odwołania [REDAKTOWANE] z 10 września 2019 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z 28 sierpnia 2019 r., znak: WOOŚ.420.18.16.2019.NH.18, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. *Budowa publicznej drogi gminnej (ul. Parkowej) na odcinku od ul. Tarnowskiej do ul. Miłocińskiej, rozbudowa ul. Miłocińskiej na odcinku od ul. Waniliowej do ul. KDD wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi*

utrzymuję ww. decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Cytowaną w sentencji decyzją z 28 sierpnia 2019 r., znak: WOOŚ.420.18.16.2019.NH.18, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie, dalej RDOŚ w Rzeszowie, stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia pn. *Budowa publicznej drogi gminnej (ul. Parkowej) na odcinku od ul. Tarnowskiej do ul. Miłocińskiej, rozbudowa ul. Miłocińskiej na odcinku od ul. Waniliowej do ul. KDD wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi.*

[REDAKTOWANE] oraz inne osoby fizyczne (w stosunku, do których Generalny Dyrektor Ochrony Środowisk, dalej GDOŚ, zakończył postępowanie odwoławcze odrębną decyzją) wniosły, pismem z 10 września 2019 r., odwołanie od decyzji RDOŚ w Rzeszowie z 28 sierpnia 2019 r. [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] są stronami postępowania (z akt sprawy wynika, iż są właścicielami nieruchomości położonych w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia), a zatem ich odwołanie jest dopuszczalne. Odwołanie zostało złożone w terminie ustawowym.

Odwołujący się zaskarżają decyzję RDOŚ w Rzeszowie w całości, wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi I instancji, względnie o jej uchylenie i

umorzenie postępowania prowadzonego w przedmiotowej sprawie. Zarzucają oni decyzji RDOŚ w Rzeszowie naruszenie przepisów prawa, takich jak:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 54 § 3 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej ppsa, w zw. z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 *Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, dalej Konstytucji RP, i art. 72 ust. 5 ustawy z 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081, ze zm.), dalej ustawy ooś, poprzez ich niezastosowanie.

Według odwołujących się zasadą jest, iż w jednej sprawie administracyjnej nie mogą toczyć się postępowania w różnym trybie, tj. zarówno przed sądem administracyjnym i przed organami administracji publicznej. Przywołują oni w uzasadnieniu uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego, dalej NSA, w składzie siedmiu sędziów z 5 czerwca 2017 r., sygn. akt: II GPS 1/17, zgodnie z którą organ prowadzący postępowanie wszczyna postępowanie w trybie nadzwyczajnym, jeżeli wniosek taki zostanie złożony w trakcie trwania postępowania sądowego w sprawie, niemniej praktycznie zaraz potem zawiesza je na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 Kpa i oczekuje na rozstrzygnięcie sądowe w sprawie. W orzeczeniu tym Sąd wskazał, że uchwała odnosi się do postępowań nadzwyczajnych inicjowanych na wniosek strony. Wszczęcie nadzwyczajnego postępowania administracyjnego z urzędu po wszczęciu postępowania przed sądem administracyjnym może się odbyć tylko w ramach trybu określonego w art. 54 § 3 ppsa, tj. samokontroli oraz ewentualnie trybu wskazanego w art. 117 § 1 ppsa, tj. mediacji. Są to jedyne dopuszczone przez ustawodawcę drogi ingerencji przez organ w postępowanie przed sądem administracyjnym. W pozostałym zakresie zawisłość sprawy w sądzie administracyjnym uzasadnia odmowę wszczęcia postępowania. Zdaniem odwołujących się w niniejszym postępowaniu mamy do czynienia z zawisłością sprawy przed NSA ze skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, dalej WSA w Rzeszowie, z 27 listopada 2018 r., sygn. akt: II SA/Rz 692/18, w przedmiocie stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia pn. *Budowa publicznej drogi gminnej (ul. Parkowej) na odcinku od ul. Tarnowskiej do ul. Miłocińskiej, rozbudowa ul. Miłocińskiej na odcinku od ul. Waniłowej do ul. KDZ wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi* (znak sprawy: SR-II-.6220.45.2016). Według odwołujących się postępowanie zakończone decyzją RDOŚ w Rzeszowie z 28 sierpnia 2019 r. dotyczy tych samych stron, tego samego rozstrzygnięcia, identycznego terenu oraz rodzaju inwestycji i przebiegu drogi z minimalną korektą w końcowej jej części i tych samych przesłanek merytorycznych niezbędnych dla uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W ocenie stron jest to próba obejścia prawa, albowiem nie oczekując na rozstrzygnięcie przed NSA i nie wnosząc zarazem o jego umorzenie, inwestor wszczął kolejne postępowanie administracyjne przed nowym organem administracyjnym dotyczące tej samej inwestycji, nie zmieniając praktycznie nazwy przedsięwzięcia, a jedynie zmieniając kierunek, w którym ostatni odcinek planowanej drogi kończy bieg (z drogi KDZ na drogę KDD - obie położone w bliskiej odległości od siebie i częściowo korygując klasę techniczną drogi). Drobną korektą planowanej inwestycji ma, zdaniem odwołujących się, jedynie charakter symboliczny, nie zmienia jej rodzaju, ani obszaru, tożsamego z ocenianym i opisanym w postępowaniu objętym zawisłością sporu. Może to doprowadzić do sytuacji, w której powstaną dwa odmienne rozstrzygnięcia w zakresie uwarunkowań środowiskowych dla takiej samej inwestycji przebiegającej przez te same nieruchomości, tym samym szlakiem, co jest niedopuszczalne również w rozumieniu art. 72 ust. 5 ustawy ooś. Odwołujący się dodali również, iż informacja o toczącym się postępowaniu przed

NSA znajduje się w aktach sprawy, lecz nie została należycie zweryfikowana i oceniona pod kątem prawnym.

2. Naruszenie przepisów z zakresu prawa procesowego, tj. art. 7 Kpa, art. 78 Kpa, art. 77 Kpa w zw. z art. 107 Kpa, art. 9 Kpa i art. 11 Kpa poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji brak prawidłowego zastosowania w przedmiotowej sprawie, co miało wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia.

Na organie administracyjnym spoczywa obowiązek podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy - obowiązek dążenia do prawdy obiektywnej, organ ustala okoliczności mające znaczenie oraz potrzebne dowody (art. 7 Kpa) a postępowanie organ powinien prowadzić w sposób budzący zaufanie do władzy publicznej (art. 8 Kpa). Naruszenie art. 7 Kpa (także art. 77 § 1 Kpa) ma miejsce wówczas, gdy organ nie zgromadzi kompletnego materiału dowodowego; co, zdaniem odwołujących się, miało miejsce w niniejszej sprawie. Naruszenie art. 77 § 1 Kpa nastąpiło także z uwagi na fakt, że RDOŚ w Rzeszowie nie dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego oraz nie przeprowadził dowodów z urzędu (co uchybia także art. 7 Kpa). Jako dowód organ powinien dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a co nie jest sprzeczne z prawem (art. 75 § 1 Kpa). W uzasadnieniu decyzji organ powinien wskazać, które fakty uznał za udowodnione, wskazać dowody, na których oparł rozstrzygnięcie oraz wyjaśnić dlaczego innym dowodom odmówił wiarygodności (art. 107 § 3 Kpa), czego według odwołujących się nie dopełniono w niniejszej sprawie. Organ powinien także ocenić czy dana okoliczność jest udowodniona na podstawie całokształtu materiału dowodowego (art. 80 Kpa). W opinii odwołujących się, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, RDOŚ w Rzeszowie w oparciu o niepełny materiał dowodowy wynikający z karty informacyjnej przedsięwzięcia pominął istotne w sprawie aspekty położenia przedsięwzięcia:

- w bezpośrednim sąsiedztwie kompleksu budynków zabytkowych z XIX wieku (szkoły i towarzyszących jej budynków, a także kapliczki z czasów okupacji, ogrodu i oczka wodnego) oraz wpływ hałasu, drgań, zanieczyszczeń na wskazane budynki, a także wpływ przepustowości drogi i zmiany jej charakteru (dojazd również do obiektów przemysłowych) na walory krajobrazowe tego terenu;
 - w bezpośrednim sąsiedztwie Muzeum Techniki i Militariów przy ulicy Miłocińskiej w Rzeszowie oraz jego wpływu na funkcjonowanie tego obiektu, który w przeważającym stopniu znajduje się na otwartej przestrzeni;
 - w bezpośrednim sąsiedztwie otwartego placu zabaw dla dzieci przy ulicy Miłocińskiej oraz stadniny koni;
 - w bezpośrednim sąsiedztwie drzew będących pomnikami przyrody oraz parku leśnego będącego pozostałością Puszczy Sandomierskiej, w którym utworzona została ścieżka przyrodniczo - edukacyjna;
 - w części w obszarze Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 425 Dębica - Stalowa Wola - Rzeszów, określonego w dokumentacji hydrogeologicznej, zatwierdzonej decyzją MOŚZNiL, Nr KDH1/013/6037/97, z 18 lipca 1997 r.
3. Naruszenie przepisów z zakresu prawa materialnego, tj.:
 - art. 3 pkt 13, art. 112, art. 144, art. 173, art. 174 i art. 179 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. - *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, ze zm.), dalej Poś, i rozporządzeń wydanych na jej podstawie poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie,

- art. 66 ust. 1, art. 65 ust. 3, art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 69 ust. 3, art. 79 ust. 1, art. 82 ust. 1, art. 84 i art. 85 ustawy o oś, przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. z 2010 r. poz. 71), dalej rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia,
- przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z 6 października 2014 r. *w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt* poprzez brak ich zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Ponadto organ nie podjął się z urzędu - do czego był, według odwołujących się, zobowiązany z mocy ustawy - przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie:

- projektu przedsięwzięcia „Park Leśny”, przygotowywanego przez Biuro Rozwoju Miasta Rzeszowa, które to przedsięwzięcie ma stanowić tereny rekreacyjne dla mieszkańców osiedla Miłocin i Baranówka, a będzie położone w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji,
- występującej na spornym terenie flory i fauny podlegającej ustawowej ochronie i wpływu inwestycji na jej istnienie i funkcjonowanie,
- charakteru obszarów istniejących w końcowym odcinku planowanej inwestycji (mają one charakter bliższy obszarom wiejskim, rolniczym, aniżeli miejskim, zurbanizowanym; są siedliskiem dziko występującej fauny i flory oraz utworzonej przez człowieka strefy zielonej oddzielającej osiedle Miłocin od Parku Naukowo - Technologicznego Dworzysko).

Zdaniem odwołujących się brak dokonania oględzin terenu przy udziale stron i brak przeprowadzenia pełnego, wszechstronnego postępowania dowodowego skutkuje błędami merytorycznymi decyzji i jej uzasadnienia, których źródeł i przyczyn należy upatrywać w niepełnym i nierzetelnym ustaleniu stanu faktycznego sprawy.

W odwołaniu wskazano, że RDOŚ w Rzeszowie mija się z prawdą, twierdząc, że „(...) przedmiotowe zamierzenie usytuowane jest poza obszarami o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne, obszarami przylegającymi do jezior czy obszarami ochrony uzdrowiskowej. Inwestycja nie będzie naruszać interesów osób trzecich, nie będzie miała również wpływu na dobra materialne”. Przy ulicy Miłocińskiej w Rzeszowie tuż przy terenie przedmiotowej inwestycji znajduje się bowiem obszar parku leśnego, będącego pozostałością Puszczy Sandomierskiej, o charakterze zabytkowym, wraz z przylegającym do terenu inwestycji i znajdującym się w obszarze jej oddziaływania kompleksem zabytkowych zabudowań z XIX wieku w postaci zabytkowej szkoły, spichlerza, domu nauczyciela, domu wóznego, kapliczki upamiętniającej poległych w czasach okupacji, otoczonych ogrodem z pomnikami przyrody i dębem upamiętniającym ofiary katastrofy smoleńskiej wraz z oczkiem wodnym (teren ten mieści się pomiędzy objętymi rozbudową i budową ulicą Miłocińską a ulicą Parkową, niejako w „w środku” inwestycji). Organ I instancji w uzasadnieniu decyzji o tych walorach terenu i zagrożeniach dla nich nawet nie wspomniał (również w karcie informacyjnej przedsięwzięcia znajduje się jedynie lakoniczne stwierdzenie, że na obszarze występują pomniki przyrody, pozostałe zaś aspekty przyrodnicze i zabytkowe karta pomija). Tym samym RDOŚ w Rzeszowie nie dokonał pełnej, obiektywnej oceny potencjalnych oddziaływań planowanego przedsięwzięcia, a opisany w decyzji stan faktyczny pozbawiony jest waloru prawdy obiektywnej, co stanowi naruszenie obowiązku ustawowego. Odwołujący się nie zgadzają się również, że przedsięwzięcie nie będzie naruszać interesów osób trzecich i nie będzie miało wpływu na dobra materialne. Strony odwołujące się twierdzą, iż planowane zadanie inwestycyjne narusza ich interesy i interesy osób trzecich poprzez nadmierną emisję spalin, hałasu, zwiększenie ruchu komunikacyjnego, niszczenie walorów przyrodniczych, krajobrazowych, historycznych terenu,

zanieczyszczenie powietrza, wody, narażenie na niebezpieczeństwo dzieci korzystających z placu zabaw położonego obok terenu inwestycji. Dodają oni również na marginesie, że planowana inwestycja z uwagi na kategorię planowanej drogi i szerokość pasa drogowego od ulicy Waniliowej przez Miłocińską do drogi KDD wchodzi w tereny nieruchomości stanowiące własność prywatną, co wiąże się z ich częściową utratą przez właścicieli nieruchomości (utrata dóbr materialnych), zaś teren przylegający do ogrodzonego terenu własności wspólnoty mieszkaniowej Miłocińską 93, będący nieformalnym miejscem parkingowym dla służb medycznych, firm kurierskich i pocztowych, klientów gabinetu fizjoterapii, osób trzecich, itp., zostanie zabrany pod inwestycję.

Odwołujący nie zgadzają się również z faktem braku stwierdzenia przez RDOŚ w Rzeszowie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia. Ich zdaniem stan faktyczny sprawy, a nawet dotychczasowe, wybiórczo przeprowadzone postępowanie w przedmiotowej sprawie, dowodzi odmiennej tezy. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie daje podstaw do wydania rozstrzygnięcia, bowiem przeprowadzone przez organ I instancji postępowanie dowodowe jest niepełne, nierzetelne i prowadzone selektywnie z pominięciem najistotniejszych faktów wymagających udowodnienia. W ocenie odwołujących się decyzja RDOŚ w Rzeszowie została wydana z naruszeniem przepisów postępowania a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Organ nie wyjaśnił i nie ustosunkował się do bezsprzecznie zaistniałej kolizji interesów i obowiązków prawnych wynikających z faktu, iż część terenu objętego planowanym zadaniem inwestycyjnym leży na obszarze podlegającym ochronie z mocy prawa wspólnotowego oraz stanowi obszar zieleni izolacyjnej (strefy buforowej dla Parku Naukowo Technologicznego Rzeszów - Dworzysko).

Zgodnie z art. 104 § 2 Kpa decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji. Nadto w myśl art. 107 § 3 Kpa uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. W uzasadnieniu kwestionowanej decyzji organ I instancji odniósł się jedynie do wybranych i nielicznych twierdzeń, nie uwzględniając pozostałych, również z urzędu. Jednocześnie RDOŚ w Rzeszowie pominął w uzasadnieniu decyzji aspekty mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w sprawie oraz nie wyjaśnił przyczyn pominięcia dowodów. W przeważającym zakresie wyżej wymienione kwestie zostały pominięte bez słowa uzasadnienia, co istotnie podważa zasadę kontrydiktoryjności postępowania oraz przeczy zasadzie wynikającej z art. 9 Kpa.

Odwołujący się twierdzą również, iż organ I instancji nieprawidłowo zastosował przepisy z zakresu ochrony gatunkowej zwierząt oraz nie ustalił realnego występowania gatunków chronionych na obszarze planowanego przedsięwzięcia.

Ponadto w ocenie odwołujących się RDOŚ w Rzeszowie błędnie zastosował w postępowaniu przepisy Poś, co potwierdzają m.in. argumenty zawarte w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji jakoby planowana inwestycja miała doprowadzić do zwiększenia ochrony środowiska naturalnego w sytuacji, gdy przewidywany ruch na spornym odcinku ulicy Miłocińskiej pojazdów zostałby zwiększony. Obecnie ruch pojazdów na tym odcinku to około 200 - 300 pojazdów na dobę. Jego zwiększenie w opinii odwołujących się godziłoby w interesy nie tylko mieszkańców sąsiadujących z drogą nieruchomości poprzez pogorszenie warunków

ich życia oraz bezpieczeństwa dzieci uczących się w szkole czy korzystających z placu zabaw w bezpośrednim sąsiedztwie planowanej inwestycji, ale również generowałyby więcej spalin i hałasu, co zagrażałoby istnjącemu na spornym terenie ekosystemowi oraz pozostawało sprzeczne z ochroną środowiska naturalnego.

4. Naruszenie przepisów prawa wspólnotowego, tj. naruszenie art. 6 Kpa w zw. z art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 z 11 lipca 2006 r. *ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności* oraz art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2988/95 z 18 grudnia 1995 r. *w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich*, art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, poprzez brak ich zastosowania i uwzględnienia przy wydawaniu kwestionowanej decyzji.

Jak wynika z karty informacyjnej przedsięwzięcia teren inwestycji będzie obejmował nieruchomość o numerze działki 356/34, a działka będzie podzielona i wykupiona. Działka ta w całości należy do Parku Naukowo Technologicznego Rzeszów Dworzysko i stanowi teren zieleni izolacyjnej, utworzonej ze środków unijnych i mający na celu ochronę mieszkańców osiedla Miłocin. Teren ten jest chroniony na mocy przepisów prawa wspólnotowego przez 5 lat (zasada trwałości i nienaruszalności projektu unijnego), a okres tej ochrony jeszcze nie upłynął. Zgodnie z art. 6 Kpa organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Zważywszy na fakt, iż od 1 maja 2004 r. Rzeczpospolita Polska wchodzi w skład państw członkowskich Unii Europejskiej, konsekwencją tego faktu jest obowiązek przestrzegania przepisów i norm prawa wspólnotowego jako źródeł prawa powszechnie obowiązującego w RP przez osoby fizyczne oraz uprawnione organy. W przypadku zaś kolizji norm prawnych prawa krajowego i prawa wspólnotowego pierwszeństwo zawsze znajdują normy prawa wspólnotowego.

Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy odwołujący się podnieśli, że RDOŚ w Rzeszowie rażąco naruszył wyżej przytoczone przepisy prawa wspólnotowego poprzez brak ich zastosowania, łamiąc m.in. zasadę trwałości projektu unijnego oraz zasadę pierwszeństwa prawa unijnego nad prawem krajowym.

W aktach sprawy nie ma również żadnego dokumentu ze Starostwa Powiatowego w Rzeszowie, które zarządza spornym terenem objętym odcinkiem strefy buforowej i równocześnie planowanej inwestycji, który zezwalałby na tego typu posunięcia prawne ingerujące w obszar objęty ochroną z mocy prawa wspólnotowego, o ile tego typu zgoda jest możliwa do uzyskania bez konieczności naruszenia przepisów wspólnotowych.

Odwołujący się wnoszą również o uzupełnienie postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie na mocy art. 136 Kpa poprzez obligatoryjne przeprowadzenie dowodu w postaci uwzględnienia danych z akt postępowania administracyjnego, SR-II-.6220.45.2016, prowadzonego przed Wydziałem Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Rzeszowa i postępowania sądowego, sygn. akt: II SA/Rz 692/18, który nie został przeprowadzony, a dane nie zostały wykorzystane przez organ, który prowadził postępowanie i wydał kwestionowaną decyzję.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska ustalił i zważył, co następuje.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego. W toku postępowania odwoławczego GDOŚ, rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do

okoliczności faktycznych i prawnych. Organ nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji.

W trakcie postępowania odwoławczego, GDOŚ, mając na względzie obowiązki płynące z zasady czynnego udziału stron w postępowaniu (art. 10 § 1 Kpa), informował strony o wydłużeniu terminu załatwienia sprawy, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin jej załatwienia oraz powiadomił strony o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści przed wydaniem decyzji rozstrzygającej w sprawie.

W trakcie postępowania żadna ze stron nie zapoznała się z materiałem dowodowym ani też nie złożyła uwag, poza pismem stron postępowania z 7 lipca 2021 r. wyrażającym prośbę o przyspieszenie postępowania odwoławczego (brak nowej drogi powoduje utrudnienia w dojeździe i dojściu do kilkudziesięciu domów mieszkalnych, a także stanowi zagrożenie dla zdrowia i życia mieszkańców, którzy poruszają się szutrową drogą bez oświetlenia, poboczy, ścieżek rowerowych i chodników).

W ocenie GDOŚ, dokumentacja w sprawie została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego jej rozpoznania.

Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji oraz mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu I instancji, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, GDOŚ utrzymał decyzję RDOŚ w Rzeszowie w mocy.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu stwierdzono, co następuje.

Ad. 1

Odwołujący się podnieśli zarzut naruszenia art. 54 § 3 ppsa, w zw. z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP i art. 72 ust. 5 ustawy o os przez ich niezastosowanie.

Zgodnie z art. 54 § 3 ppsa: „organ, którego działanie, beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania. W przypadku skargi na decyzję, uwzględniając skargę w całości, organ uchyla zaskarżoną decyzję i wydaje nową decyzję. Uwzględniając skargę, organ stwierdza jednocześnie, czy działanie, beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce bez podstawy prawnej albo z rażącym naruszeniem prawa. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio”.

Z kolei w myśl art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, a ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

W ocenie GDOŚ nie ma związku regulacji art. 54 § 3 ppsa oraz art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP z prowadzonym postępowaniem odwoławczym od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W postępowaniu nie doszło do zaskarżenia działania, beczynności lub jego przewlekłego prowadzenia przez organ. Nie jest ono jeszcze na etapie postępowania sądowego, więc nie można również mówić o uchybieniu czyjegokolwiek prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W analizowanym przypadku również żadna z ustaw nie zamknęła nikomu drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw. W sprawie nie doszło zatem do naruszenia art. 54 § 3 ppsa oraz art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

GDOŚ podziela pogląd odwołujących się, iż w jednej sprawie administracyjnej nie mogą toczyć się postępowania w różnym trybie, tj. zarówno przed sądem administracyjnym i przed organami administracji publicznej.

Jednakże w ocenie GDOŚ zarzut stron jest nieuzasadniony, bowiem wymieniona w odwołaniu sprawa, w której złożono skargę kasacyjną od wyroku WSA w Rzeszowie z 27 listopada 2019 r., dotycząca postępowania w przedmiocie stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia pn.: *Budowa publicznej drogi gminnej (ul. Parkowej) na odcinku od ul. Tarnowskiej do ul. Miłocińskiej, rozbudowa ul. Miłocińskiej na odcinku od ul. Waniliowej do ul. KDZ67 wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi*, nie jest tożsama z niniejszą sprawą, w której skarżona decyzja podlega kontroli drugoinstancyjnej.

Okoliczność tę podkreślił także RDOŚ w Rzeszowie w kwestionowanej decyzji, wskazując, iż 16 sierpnia 2019 r. wpłynęło do Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Rzeszowie pismo adwokata [REDAKTOWANE], reprezentującej strony postępowania, informujące, iż przed NSA toczy się sprawa dotycząca skargi kasacyjnej do wyroku WSA w Rzeszowie z 27 listopada 2019 r. RDOŚ w Rzeszowie wyjaśnił w uzasadnieniu decyzji, że analizując różnice w zakresach prac planowanych w ramach decyzji Prezydenta Miasta Rzeszowa, której dotyczy powyższy wyrok oraz w ramach kwestionowanej decyzji, w tym częściowo różnice lokalizacyjne, przedsięwzięć tych nie można uznać za tożsame.

Jak wskazali sami odwołujący się, przebieg drogi w obu przedsięwzięciach różni się na końcowym odcinku, z drogi KDZ na drogę KDD o częściowo innej klasie technicznej drogi. Okoliczność ta powoduje, że nie można zgodzić się ze stronami, że analizowane postępowania dotyczą tych samych stron czy terenu, nie kończą się one również takim samym rozstrzygnięciem. O tożsamości sprawy można mówić wyłącznie wówczas, gdy w sprawie występują te same podmioty, dotyczy ona tego samego przedmiotu i tego samego stanu prawnego w niezmienionym stanie faktycznym sprawy [por. J. Borkowski (w:) B. Adamiak J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz Warszawa 2011, str. 632; uchwała składu siedmiu sędziów NSA z 27 czerwca 2000 r., sygn. akt: FPS 12/99, ONSA 2001, nr 1, poz. 7; wyrok NSA z 29 kwietnia 1998 r., sygn. akt: IV SA 1061/96, wyrok WSA w Lublinie z 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt: II SA/Lu 1036/12].

Tym samym w niniejszym przypadku nie mamy do czynienia z zawisłością sprawy przed NSA ze wspomnianej w odwołaniu skargi kasacyjnej od wyroku WSA w Rzeszowie z 27 listopada 2019 r.

Także przytoczona przez odwołujących się uchwała NSA w składzie siedmiu sędziów z 5 czerwca 2017 r., sygn. akt: II GPS 1/17, dotyczy odmiennego przypadku, a mianowicie sytuacji, w której w tej samej sprawie, która podlega kontroli sądu, nie może toczyć się równoległe postępowanie w trybie nadzwyczajnym (jeżeli wniosek taki zostanie złożony w trakcie trwania postępowania sądowego, organ prowadzący postępowanie wszczyna postępowanie w trybie nadzwyczajnym, ale zaraz potem zawiesza je na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 Kpa i oczekuje na rozstrzygnięcie sądowe). Uchwała ta nie znajduje zatem zastosowania w analizowanej sprawie.

Niezasadne są również obawy odwołujących się dotyczące sytuacji, w której w obydwu tych sprawach inwestor uzyskałby pozytywną decyzję. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie rodzi bowiem praw do terenu (por. wyrok NSA z 3 marca 2015 r., sygn. akt: II OSK 1837/13). Dopuszczalna jest zatem sytuacja, w której w obrocie prawnym pozostają decyzje dla podobnych przedsięwzięć. Zrealizować przedsięwzięcie, w myśl posiadanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, będzie mógł bowiem tylko ten podmiot, który uzyska prawo do terenu oraz pozwolenia inwestycyjne następcze w stosunku do tej decyzji.

Powyższe uwarunkowania czynią zarzut naruszenia art. 54 § 3 ppsa, w zw. z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP i art. 72 ust. 5 ustawy o oś niesłusznym.

Ad. 2

Kolejny zarzut dotyczy naruszenia przepisów z zakresu prawa procesowego, tj. art. 7 Kpa, art. 78 Kpa, art. 77 Kpa w zw. z art. 107 Kpa, art. 9 Kpa i art. 11 Kpa poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji brak prawidłowego zastosowania w przedmiotowej sprawie, co miało, zdaniem odwołujących się, wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia.

Odwołujący się wskazują, iż naruszenie art. 7 Kpa (a także art. 77 § 1 Kpa) ma miejsce wówczas, gdy organ prowadzący postępowanie nie zgromadzi kompletnego materiału dowodowego; co, ich zdaniem, nastąpiło w niniejszej sprawie. Uważają oni również, że do naruszenie art. 77 § 1 Kpa doszło także z uwagi na fakt, że RDOŚ w Rzeszowie nie dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego oraz nie przeprowadził dowodów z urzędu (co uchybia także art. 7 Kpa).

Według odwołujących się, RDOŚ w Rzeszowie, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, działał w oparciu o niepełny materiał dowodowy mający źródło w karcie informacyjnej przedsięwzięcia. W efekcie organ ten pominął istotne w sprawie aspekty położenia przedsięwzięcia, takie jak jego lokalizacja:

- w bezpośrednim sąsiedztwie kompleksu budynków zabytkowych z XIX wieku (szkoły i towarzyszących jej budynków, a także kapliczki z czasów okupacji, ogrodu i oczka wodnego) oraz wpływ hałasu, drgań, zanieczyszczeń na wskazane budynki, a także wpływ przepustowości drogi i zmiany jej charakteru (dojazd również do obiektów przemysłowych) na walory krajobrazowe tego terenu;
- w bezpośrednim sąsiedztwie Muzeum Techniki i Militariów przy ulicy Miłocińskiej w Rzeszowie oraz jego wpływu na funkcjonowanie tego obiektu, który w przeważającym stopniu znajduje się na otwartej przestrzeni;
- w bezpośrednim sąsiedztwie otwartego placu zabaw dla dzieci przy ulicy Miłocińskiej oraz stadniny koni;
- w bezpośrednim sąsiedztwie drzew będących pomnikami przyrody oraz parku leśnego będącego pozostałością Puszczy Sandomierskiej, w którym utworzona została ścieżka przyrodniczo – edukacyjna;
- w części w obszarze Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 425 Dębica - Stalowa Wola - Rzeszów, określonego w dokumentacji hydrogeologicznej, zatwierdzonej decyzją MOŚZNiL, Nr KDH1/013/6037/97, z 18 lipca 1997 r.

Odwołujący się wskazują, że jako dowód organ powinien dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a co nie jest sprzeczne z prawem (art. 75 § 1 Kpa). W uzasadnieniu decyzji organ powinien wskazać, które fakty uznał za udowodnione, wskazać dowody, na których oparł rozstrzygnięcie oraz wyjaśnić dlaczego innym dowodom odmówił wiarygodności (art. 107 § 3 Kpa), czego według odwołujących się nie dopełniono w niniejszej sprawie. Organ powinien także ocenić czy dana okoliczność jest udowodniona na podstawie całokształtu materiału dowodowego (art. 80 Kpa). W ocenie stron RDOŚ w Rzeszowie uchybił tym regułom.

GDOŚ nie zgadza się w tej kwestii z odwołującymi się. Analiza akt sprawy wykazała, że nie doszło w niej do naruszenia wyżej wymienionych przepisów z zakresu prawa procesowego.

Zgodnie z art. 7 Kpa, RDOŚ w Rzeszowie, podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy oraz do jej załatwienia, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli, weryfikując treść karty informacyjnej przedsięwzięcia pod kątem kwalifikacji przedsięwzięcia do oceny oddziaływania na środowisko.

Nie sposób zgodzić się z odwołującymi, że dokumentacja sprawy była niepełna z powodu braku analizy kwestii lokalizacji przedsięwzięcia w sąsiedztwie obiektów wymienionych w omawianym zarzucie.

Oceniając potencjalne oddziaływania przedsięwzięcia na wymienione przez odwołujących się obiekty należy brać pod uwagę ich odległość od przedsięwzięcia oraz zakres planowanych prac. Modernizacja dróg prowadzona będzie po śladzie istniejącym. W ramach inwestycji zostaną wykonane prace budowlane takie jak: zabezpieczenie istniejącej infrastruktury technicznej; rozbiórka istniejącej konstrukcji zjazdów, zdjęcie urodzajnej warstwy ziemi (humusu); wykonanie robót ziemnych; wykonanie sieci oświetlenia ulicznego; budowa kanalizacji deszczowej; budowa nawierzchni jezdni; budowa chodników i ścieżki rowerowej; ustawienie nowych krawężników i wykonanie zieleńców. W decyzji z 28 sierpnia 2019 r. RDOŚ w Rzeszowie wyjaśnił charakter spodziewanych oddziaływań i opisał w jaki sposób planowane rozwiązania techniczne wpłyną na nie. I tak dla przykładu, emisja substancji zanieczyszczających do powietrza oraz emisja hałasu podczas prowadzenia prac budowlanych, która będzie spowodowana pracą maszyn budowlanych i pojazdów transportujących materiały budowlane będzie miała charakter krótkotrwały i odwracalny. Uciążliwości dla terenów sąsiednich związane z występowaniem hałasu, wibracji, emisji do powietrza i pyłu będą mieć charakter przejściowy, ustępujący wraz z przesuwaniem się frontu robót. Zaplecze budowy, park maszynowy i miejsce składowania materiałów budowlanych zlokalizowane będzie na terenie przekształconym antropogenicznie, w możliwie największej odległości od zabudowy mieszkaniowej, poza obszarami zadrzewionymi, z dala od zbiorników i cieków wodnych. Po zakończeniu prac teren zaplecza budowy zostanie uporządkowany. Prace realizacyjne w sąsiedztwie terenów chronionych pod względem akustycznym będą wykonywane wyłącznie w porze dziennej. Jeśli chodzi o oddziaływanie na etapie eksploatacji inwestycji, to zauważyć trzeba, iż dotyczyć będzie ono najbliższego sąsiedztwa przedsięwzięcia, a planowane przedsięwzięcie, polepszając jakość przejazdów (poprawa płynności ruchu), przyczyni się do poprawy klimatu sanitarnego i akustycznego poprzez mniejszą emisję spalin do powietrza oraz mniejszą emisję hałasu (realizacja nowej, równej nawierzchni redukującej hałas o około 5 dB).

Odnosząc się zaś szczegółowo do obiektów wymienionych w zarzucie, wskazać trzeba, iż kompleks zabytkowych budynków z XIX wieku (Zespół Szkół Agropredsiębiorczości im. Mikołaja Kopernika) wraz z przyległą stadniną, Muzeum Techniki i Militariów oraz plac zabaw dla dzieci zlokalizowane są przy odcinku ulicy Miłocińskiej, który nie będzie w ramach planowanego przedsięwzięcia przebudowywany, są zatem oddalone od planowanego przedsięwzięcia, co biorąc pod uwagę jego charakter (droga gminna, w śladzie istniejącej i stanowiąca w głównej mierze dojazd do istniejącego osiedla) wyklucza zaistnienie oddziaływań, których obawiają się odwołujący się.

Z kolei Park Miłocin, drzewa będące pomnikami przyrody i ścieżka przyrodniczo - edukacyjna „Miłocin” sąsiadować będą w przebudowywaną ul. Parkową, ale również w tym przypadku prawidłowo w karcie informacyjnej przedsięwzięcia nie wskazano tych obiektów jako potencjalnie narażonych na oddziaływanie przedsięwzięcia. Charakter oddziaływań generowanych przez przedsięwzięcie wyklucza bowiem możliwość jego znaczącego oddziaływania na Park Miłocin, drzewa będące pomnikami przyrody i ścieżkę „Miłocin”. Przypomnieć również trzeba, że aktualnie obiekty te również sąsiadują z drogą. W ramach przedsięwzięcia nie przewiduje się także ingerencji w zielen przydrożną, zadrzewienia śródpolne oraz zadrzewienia leśne.

Wspomnieć również trzeba, że analogiczne jak powyższe zarzuty podniesione były we wspomnianej przy odpowiedzi na zarzut pierwszy sprawie, w której zapadł wyrok WSA w Rzeszowie z 27 listopada 2018 r., sygn. akt: II SA/Rz 692/18. Jak wyjaśniono wcześniej wyrok dotyczy przedsięwzięcia pn. *Budowa publicznej drogi gminnej (ul. Parkowej) na odcinku od ul. Tarnowskiej do ul. Miłocińskiej, rozbudowa ul. Miłocińskiej na odcinku od ul. Waniliowej do ul. KDZ wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi*, które różni się w niewielkiej części od przedmiotowego przedsięwzięcia. Wyrokiem tym oddalono skargę, nie uznając zagadnień, których dotyczą zarzuty, za słuszne.

Jeśli chodzi zaś o położenie przedsięwzięcia w obszarze Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 425 Dębica - Stalowa Wola - Rzeszów, to okoliczność ta, wbrew twierdzeniom odwołujących się, została uwzględniona w karcie informacyjnej przedsięwzięcia. Na stronach 41-42 karty informacyjnej przedsięwzięcia opisano jednolite części wód podziemnych. Planowana inwestycja w całości znajduje się w obrębie jednostki Nr JCWPd 127 o powierzchni 8 956,3 km², region Górnej Wisły w pasie Północnego Podkarpacia i Wyżyny Lubelsko - Lwowskiej, województwo podkarpackie, powiaty leżajski, lubaczowski, stalowowolski, niżański, rzeszowski, grodzki Rzeszów, kolbuszowski, łańcucki, przeworski, jarosławski, przemyski, grodzki Przemyśl, ropczycko - sędziszowski, strzyżowski. Celem środowiskowym dla tego obszaru jest utrzymanie jego, scharakteryzowanego aktualnie jako dobry, stanu. Przedsięwzięcie jest również w całości położone w obszarze Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 425 Dębica - Stalowa Wola - Rzeszów. Zwierciadło wód czwartorzędowego poziomu wodonośnego na większości terenu ma charakter swobodny, układa się współkształtnie z powierzchnią terenu na głębokości 1 - 5 m, z lokalnym podniesieniem poziomu. Przedmiotowa inwestycja spowoduje poprawienie stanu istniejącego wód powierzchniowych ze względu na wprowadzenie systemu zbierającego wody powierzchniowe spływające z pasa drogowego do projektowanej kanalizacji deszczowej, co nie miało miejsca dotychczas. Projektowany kanał deszczowy ulicy Parkowej połączony zostanie z nowoprojektowanym odcinkiem kanału ulicy Miłocińskiej. Odwodnienie przedmiotowej ulicy odbywać się będzie powierzchniowo. Podczas realizacji przedsięwzięcia ścieki bytowe będą gromadzone w szczelnych, przenośnych kabinach sanitarnych, umiejscowionych w obrębie placu budowy. W celu ochrony środowiska gruntowo-wodnego wszelkie prace zostaną przeprowadzone pod nadzorem oraz przy użyciu specjalistycznego sprzętu. Tereny składowania materiałów budowlanych i miejsca postoju maszyn wykorzystywanych podczas budowy zostaną zabezpieczone przed przedostaniem się ewentualnych zanieczyszczeń do gruntu. Zaplecze budowy będzie wyposażone w sorbenty przeznaczone do zbierania ewentualnych rozlewów substancji ropopochodnych. Planowane przedsięwzięcie nie spowoduje znacząco negatywnych oddziaływań na środowisko gruntowo-wodne ani nie będzie wpływać negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, wyznaczonych dla jednolitych części wód oraz dla obszarów chronionych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c Dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.

Podsumowując, w analizowanej sprawie nie doszło do naruszenia przepisów art. 7 Kpa, art. 78 Kpa, art. 77 Kpa w zw. z art. 107 Kpa, art. 9 Kpa i art. 11 Kpa. W ocenie GDOŚ, RDOŚ w Rzeszowie poprawnie dokonał ich wykładni oraz prawidłowo je zastosował. W sprawie podjęto wszystkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. W trakcie postępowania, RDOŚ w Rzeszowie zebrał w sposób wyczerpujący i rozpatrzył cały materiał dowodowy, analizując wszystkie okoliczności mające znaczenie dla sprawy. Działania organu znalazły odzwierciedlenie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która została w poprawny

sposób uzasadniona i w ocenie GDOŚ jest zrozumiała dla stron postępowania. Uzasadnienie decyzji pierwszoinstancyjnej odnosi się, zgodnie z art. 85 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś, do uwarunkowań, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Dokonana niezależnie przez organy obydwu instancji analiza kryteriów środowiskowych wskazanych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś wykazała, że realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia w żadnym aspekcie nie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, co zbieżne jest ze stanowiskami organów współdziałających w sprawie, tj. Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Rzeszowie (opinia z dnia 15 lipca 2019 r.) i Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Rzeszowie (opinia z dnia 18 lipca 2019 r.).

Ad. 3

W odwołaniu podniesiono także zarzut naruszenia przepisów art. 3 pkt 13, art. 112, art. 144, art. 173, art. 174 i art. 179 Poś i rozporządzeń wydanych na jego podstawie poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie.

Zgodnie z art. 3 pkt 13 Poś, którego naruszenie zarzucają strony, przez ochronę środowiska rozumie się podjęcie lub zaniechanie działań, umożliwiających zachowanie lub przywracanie równowagi przyrodniczej. Ochrona ta polega w szczególności na racjonalnym kształtowaniu środowiska i gospodarowaniu zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju; przeciwdziałaniu zanieczyszczeniom; przywracaniu elementów przyrodniczych do stanu właściwego.

Z kolei art. 112 Poś definiuje sposoby ochrony przed hałasem. Polega ona na zapewnieniu jak najlepszego stanu akustycznego środowiska, w szczególności poprzez: utrzymanie poziomu hałasu poniżej dopuszczalnego lub co najmniej na tym poziomie oraz zmniejszanie poziomu hałasu co najmniej do dopuszczalnego, gdy nie jest on dotrzymany.

Art. 144 Poś reguluje zasady eksploatacji instalacji, której eksploatacja w szczególności nie powinna powodować przekroczenia standardów jakości środowiska.

Kolejne regulacje, których naruszenie podnoszą odwołujący się, precyzują środki zapewniające ochronę przed zanieczyszczeniami powstającymi w związku z eksploatacją obiektów infrastruktury transportowej (art. 173 Poś) oraz przedstawiają standardy jakości środowiska w związku z eksploatacją obiektów infrastruktury transportowej (art. 174 Poś). Ochronę przed zanieczyszczeniami powstającymi w związku z eksploatacją m.in. dróg zapewnia się przez: stosowanie rozwiązań technicznych ograniczających rozprzestrzenianie zanieczyszczeń (w szczególności: zabezpieczeń akustycznych, zabezpieczeń przed przedostawaniem się zanieczyszczonych wód opadowych lub roztopowych będących skutkiem opadów atmosferycznych do gleby lub ziemi, środków umożliwiających usuwanie odpadów powstających w trakcie eksploatacji dróg) a także właściwą organizację ruchu. Jeśli chodzi o standardy jakości środowiska w związku z eksploatacją obiektów infrastruktury transportowej, to eksploatacja m.in. dróg nie może powodować przekroczenia standardów jakości środowiska. Emisje polegające na: wprowadzaniu gazów lub pyłów do powietrza, wprowadzaniu ścieków do wód lub ziemi, wytwarzaniu odpadów, powodowaniu hałasu, powstające w związku z eksploatacją drogi nie mogą, z zastrzeżeniem przypadku, w którym utworzono obszar ograniczonego użytkowania, spowodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem, do którego zarządzający tym obiektem ma tytuł prawny.

W ocenie GDOŚ w analizowanej sprawie nie doszło do naruszenia powyższych regulacji. Z akt sprawy wynika, że sposób realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia, przy zachowaniu

przewidywanych metod prowadzenia prac oraz rozwiązań technicznych, opisanych w karcie informacyjnej przedsięwzięcia a określonych w charakterystyce przedsięwzięcia nie spowoduje wystąpienia znaczących negatywnych oddziaływań na środowisko. Jak już wyżej wyjaśniono, modernizacja dróg prowadzona będzie po śladzie istniejącym, a łączna długość dróg (ulicy Parkowej i Miłocińskiej) modernizowanych wyniesie ok. 1.239 km. Wpływ przedsięwzięcia na środowisko w trakcie budowy (emisja substancji zanieczyszczających do powietrza, gleb i wód; emisja hałasu; wibracje; zajętość terenu pod zaplecze budowy) będzie miał charakter krótkotrwały i odwracalny (ustępujący wraz z przesuwaniem się frontu robót). Jeśli zaś chodzi o oddziaływanie na etapie eksploatacji inwestycji, to planowane przedsięwzięcie, polepszając jakość przejazdów (poprawa płynności ruchu), przyczyni się do poprawy klimatu sanitarnego i akustycznego poprzez mniejszą emisję spalin do powietrza oraz mniejszą emisję hałasu (realizacja nowej, równej nawierzchni redukującej hałas o około 5 dB). Z akt sprawy nie wynika by przedsięwzięcie miało spowodować zwiększenie natężenia ruchu na ul. Miłocińskiej – jego zakres to modernizacja istniejącej sieci dróg, w celu poprawy bezpieczeństwa i komfortu jazdy, głównie w obrębie dojazdu w ciągu ul. Parkowej do istniejącej zabudowy mieszkaniowej. W wyniku realizacji przedsięwzięcia nie dojdzie zatem do pogorszenia warunków życia mieszkańców, a przeciwnie - jego celem jest poprawa warunków transportowych, w tym wykonanie oświetlenia ulicznego oraz budowa chodników i ścieżki rowerowej. Planowane przedsięwzięcie nie zagraża również bezpieczeństwu dzieci uczących się w szkole czy korzystających z placu zabaw, ani też nie będzie negatywnie wpływać na środowisko naturalne. Realizacja przedsięwzięcia w kształcie określonym w decyzji RDOŚ w Rzeszowie z 28 sierpnia 2019 r. jest akceptowalna z punktu widzenia przepisów ochrony środowiska.

Jeśli chodzi zaś o zarzut naruszenia art. 179 Poś, to należy zwrócić uwagę, iż jest on od 14 listopada 2019 r. uchylony przepisami ustawy z 30 sierpnia 2019 r. o *zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2019 r. poz. 2087).

Podsumowując w opinii GDOŚ w sprawie nie doszło do naruszenia art. 3 pkt 13, art. 112, art. 144, art. 173, art. 174 i art. 179 Poś, ani też rozporządzeń wydanych na jego podstawie, a zarzuty w tym zakresie zasługują na oddalenie.

Odwołujący się uważają ponadto, że w sprawie, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, naruszono również art. 66 ust. 1, art. 65 ust. 3, art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 69 ust. 3, art. 79 ust. 1, art. 82 ust. 1, art. 84 i art. 85 ustawy ooś oraz przepisów rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć.

Odnosząc się do powyżej opisanego zarzutu naruszenia art. 66 ust. 1 ustawy ooś, wskazać należy, iż definiuje on treść raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, wymieniając jego poszczególne elementy i wskazując, iż powinny one umożliwiać analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 ustawy ooś, określającym zakres oceny oddziaływania na środowisko. Z uwagi na fakt, że kontrolowane postępowanie przeprowadzono bez oceny oddziaływania na środowisko (co uznać należy za prawidłowe), wskazania wymaga, iż zarzut dotyczący zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, stanowiącego podstawę oceny oddziaływania na środowisko, jest bezzasadny.

Art. 65 ust. 3 ustawy ooś, w brzmieniu obowiązującym dla niniejszej sprawy, dotyczy natomiast uzasadnienia postanowień, o których mowa w art. 63 ust. 1 i ust. 2 ustawy ooś, tj. odpowiednio postanowienia stwierdzającego obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postanowienia stwierdzającego brak takiego obowiązku. Zgodnie z przywołanym przez odwołujących się przepisem, uzasadnienie tych postanowień, niezależnie od wymagań wynikających z Kpa, powinno zawierać informacje o uwarunkowaniach,

o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy ich wydaniu. W ocenie GDOŚ również ten zarzut jest nietrafny. RDOŚ w Rzeszowie po przeanalizowaniu treści karty informacyjnej przedsięwzięcia uwzględniającym uwarunkowaniach wymienione w art. 63 ust. 1 ustawy ooś oraz po uzyskaniu opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Rzeszowie z 15 lipca 2019 r., znak: PZNS.4540.98.2019, i Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Rzeszowie z 18 lipca 2019 r., znak: RZ.RZŚ.436.427.2019.BD/1, w których organy te nie stwierdziły potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, postanowieniem z 25 lipca 2019 r., znak: WOOŚ.420.18.16.2019.NH.12, stwierdził brak konieczności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko. GDOŚ, badając poprawność postępowania przeprowadzonego przez RDOŚ w Rzeszowie, nie stwierdził nieprawidłowości w uzasadnieniu postanowienia RDOŚ w Rzeszowie z 25 lipca 2019 r. Zawiera ono wszystkie wymagane prawem elementy, jest wyczerpujące i jasno sprecyzowane. Warto również zwrócić uwagę, iż uzasadnienie tego postanowienia, zgodnie z art. 84 ustawy ooś określającym zakres decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, powtórzone zostało w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji. Analiza organu II instancji dokonana w toku postępowania odwoławczego potwierdziła również, iż RDOŚ w Rzeszowie słusznie stwierdził brak konieczności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko. Kwalifikując przedsięwzięcie do ewentualnego przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przeprowadzono wszystkie konieczne czynności i należycie przeanalizowano kryteria kwalifikacyjne. Wyniki kwalifikacji jednoznacznie wskazują na brak potrzeby przeprowadzenia dla przedsięwzięcia oceny oddziaływania na środowisko. Podsumowując, w ocenie GDOŚ w sprawie nie doszło do naruszenia art. 65 ust. 3 ustawy ooś, a planowane przedsięwzięcie nie wymaga oceny oddziaływania na środowisko.

Z kolei zarzut naruszenia art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś GDOŚ musi ocenić jako niezrozumiały. W myśl tej regulacji uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Planowane przedsięwzięcie pn. *Budowa publicznej drogi gminnej (ul. Parkowej) na odcinku od ul. Tarnowskiej do ul. Miłocińskiej, rozbudowa ul. Miłocińskiej na odcinku od ul. Waniliowej do ul. KDD wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi*, dla którego wydano kwestionowaną decyzję należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. W ocenie GDOŚ w sprawie nie doszło do naruszenia art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś a zarzut w tym zakresie jest niesłuszny.

Tak samo ocenić trzeba zarzut naruszenia art. 69 ust. 3 ustawy ooś, dotyczący określenia przez organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. W przedmiotowej sprawie nie znajduje on zastosowania. Jak już wcześniej wyjaśniono, planowane przedsięwzięcie, dla którego wydano kwestionowaną decyzję, należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla którego RDOŚ w Rzeszowie postanowieniem z 25 lipca 2019 r. stwierdził brak konieczności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko i tym samym sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla przedsięwzięcia. Art. 69 ustawy ooś dotyczy zaś przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie z ust. 1 tego artykułu, wnioskodawca może, składając wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, zamiast raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, złożyć kartę informacyjną przedsięwzięcia wraz z wnioskiem o ustalenie zakresu raportu. W sytuacji takiej organ określa zakres raportu w drodze postanowienia, stosując przepisy art. 68 ustawy ooś (art. 69 ust. 3 ustawy

oos). Zarzut dotyczący naruszenia tego przepisu nie zasługuje zatem na uwzględnienie, gdyż nie dotyczy przedsięwzięcia, dla którego wydano decyzję w niniejszej sprawie.

Kolejny zarzut podniesiony w odwołaniu dotyczy naruszenia art. 79 ust. 1 ustawy oos. W myśl tej regulacji, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Przepis ten zatem również nie znajduje zastosowania w niniejszym postępowaniu, które dotyczy przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla którego stwierdzono brak konieczności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko. Zarzut dotyczący naruszenia art. 79 ust. 1 ustawy oos jest więc nietrafny.

Podobnie GDOŚ odnieść się musi do zarzutu naruszenia art. 82 ust. 1 ustawy oos, który definiuje treść decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Zarzut odwołujących się w tym zakresie jest błędny, kwestionowana decyzja dotyczy bowiem przedsięwzięcia, dla którego stwierdzono brak konieczności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko.

Jak już wyżej wspomniano, zakres decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko określa art. 84 ustawy oos, do którego naruszenia również doszło w postępowaniu w opinii odwołujących się. GDOŚ nie podziela tego stanowiska. W przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W decyzji takiej właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c ustawy oos (tj. istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich lub wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy oos, w szczególności w projekcie zagospodarowania działki lub terenu lub projekcie architektoniczno-budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18, 23, 26 i 27 ustawy oos) lub nałożyć obowiązek wykonania działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy oos (tj. unikania, zapobiegania, ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązek tych działań,), w szczególności jeżeli wynikają one z postanowienia stwierdzającego brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W ocenie GDOŚ zakres kwestionowanej decyzji odpowiada zakresowi ustawowemu. RDOŚ w Rzeszowie w decyzji z 28 sierpnia 2019 r. stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny a charakterystyka przedsięwzięcia stanowi jej załącznik. Zarzut w powyższym zakresie jest więc chybiony.

Zdaniem odwołujących się w sprawie doszło również do naruszenia art. 85 ustawy oos. GDOŚ nie może zgodzić się z tym zarzutem. Art. 85 ustawy oos w ust. 1 i 2 określa obowiązek uzasadnienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i wskazuje jego zakres w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz w przypadku gdy jej nie przeprowadzono. Uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kpa, powinno zawierać informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1 ustawy oos, uwzględnionych przy stwierdzeniu

braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 85 ust. 3 ustawy ooś, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy ooś, a także udostępnia ją na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu. Przepis ten stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W ocenie GDOŚ, jak już wcześniej wskazano, kwestionowana decyzja odpowiada ustawowemu zakresowi. Kontrola poprawności postępowania przeprowadzonego przez RDOŚ w Rzeszowie nie wykazała również nieprawidłowości w zakresie realizacji dyspozycji zawartej w art. 85 ust. 3 ustawy ooś. Organ I instancji niezwłocznie po wydaniu decyzji z 28 sierpnia 2019 r. podał do publicznej wiadomości poprzez zawiadomienie z 28 sierpnia 2019 r., znak: WOOS.420.18.16.2019.NH.19, informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, a także udostępnił informację na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Rzeszowie. Zarzut w zakresie naruszenia art. 85 ustawy ooś jest więc niesłuszny.

GDOŚ nie może się zgodzić również z zarzutem naruszenia przepisów rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć. Zostało ono prawidłowo zakwalifikowane jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko na podstawie § 3 ust. 1 pkt 60 [drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 oraz obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg oraz obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r. poz. 1098, ze zm.), dalej ustawy o ochronie przyrody] rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć i stosownie do tej kwalifikacji przeprowadzono dla niego postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zdaniem stron, RDOŚ w Rzeszowie naruszył także przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska z 6 października 2014 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt poprzez brak ich zastosowania. Odwołujący się twierdzą, iż organ I instancji nieprawidłowo zastosował przepisy z zakresu ochrony gatunkowej zwierząt oraz nie ustalił realnego występowania gatunków chronionych na obszarze planowanego przedsięwzięcia. Odpowiadając na ten zarzut GDOŚ musi najpierw wyjaśnić, iż wspomniane rozporządzenie z dniem 1 stycznia 2017 r. utraciło moc. Zagadnienia ochrony gatunkowej zwierząt są aktualnie regulowane przez rozporządzenie Ministra Środowiska z 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (Dz. U. z 2016 r. poz. 2183, ze zm.), dalej rozporządzenie w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt. Zgodnie z § 1 tego rozporządzenia określa ono gatunki zwierząt objętych ochroną ścisłą, z wyszczególnieniem gatunków wymagających ochrony czynnej; gatunki zwierząt objętych ochroną częściową, gatunki zwierząt objętych ochroną częściową, które mogą być pozyskiwane, oraz sposoby ich pozyskiwania, gatunki zwierząt wymagających ustalenia stref ochrony ostoi, miejsc rozrodu lub regularnego przebywania; właściwe dla poszczególnych gatunków lub grup gatunków zwierząt zakazy i odstępstwa od zakazów oraz sposoby ochrony gatunków, w tym wielkość stref ochrony. Wyjaśnić należy, że wymogi ochrony gatunkowej wynikające z rozporządzenia w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt są niezależne od kwestii określenia warunków realizacji przedsięwzięcia w

drodze decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Oczywiście uzyskanie tej decyzji nie zwalnia inwestora od respektowania przepisów w zakresie ochrony gatunkowej zwierząt, ale sama decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest również uzależniona od posiadania przez wnioskodawcę ewentualnych odstępstw od zakazów obowiązujących w stosunku do gatunków chronionych. Okoliczność ta została wyjaśniona w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji. RDOŚ w Rzeszowie prawidłowo poinformował odbiorców decyzji, iż realizacja przedsięwzięcia będzie możliwa wyłącznie po uzyskaniu stosownych zezwoleń, o których mowa w art. 56 ww. ustawy o ochronie przyrody, na odstępstwa od zakazów obowiązujących w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną, jeżeli zaistniałaby konieczność naruszenia tych zakazów w związku z realizacją przedsięwzięcia. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest bowiem tożsama z zezwoleniem na przeprowadzenie czynności zakazanych w stosunku do gatunków chronionych. Biorąc więc pod uwagę swoistą rozłączność tych procedur, nie ma możliwości, aby w trakcie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach mogło dojść do naruszenia rozporządzenia w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt.

Za niesłuszne należy również uznać zarzuty dotyczące braku zbadania w toku postępowania wpływu inwestycji na „Park Leśny” oraz obszary istniejące w końcowym odcinku planowanej inwestycji. Za koniecznością ich analizy, wbrew twierdzeniom odwołujących się nie przemawiają ani przepisy rozporządzenia w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt, ani lokalizacja, ani też rodzaj oddziaływań generowanych przez planowane przedsięwzięcie. Jak już wskazano przy odpowiedzi na zarzut 2, oceniając potencjalne oddziaływania przedsięwzięcia na dane obiekty należy brać pod uwagę ich odległość od przedsięwzięcia oraz zakres planowanych prac. W tym względzie w niniejszej sprawie najistotniejsze jest to, że modernizacja dróg prowadzona będzie po śladzie istniejącym. W ramach przedsięwzięcia nie przewiduje się także ingerencji w zieleń przydrożną, zadrzewienia śródpolne oraz zadrzewienia leśne. Charakter oddziaływań generowanych przez przedsięwzięcie wyklucza zatem możliwość jego znaczącego oddziaływania na wskazane wyżej obszary. Przypomnieć również trzeba, że aktualnie obiekty te również sąsiadują z drogą. W ocenie GDOŚ zarzuty w tym zakresie są niesłuszne.

Odwołujący się zaprzeczają twierdzeniom RDOŚ w Rzeszowie, że przedsięwzięcie usytuowanie jest poza obszarami o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne, obszarami przylegającymi do jezior czy obszarami ochrony uzdrowiskowej, a inwestycja nie będzie naruszać interesów osób trzecich, ani mieć wpływu na dobra materialne. Wskazują oni, że tuż przy terenie przedmiotowej inwestycji znajduje się Park Miłocin, będący pozostałością Puszczy Sandomierskiej, o charakterze zabytkowym, wraz z przylegającym do terenu inwestycji i znajdującym się w obszarze jej oddziaływania kompleksem zabytkowych zabudowań z XIX wieku w postaci zabytkowej szkoły, spichlerza, domu nauczyciela, domu woźnego, kapliczki upamiętniającej poległych w czasach okupacji, otoczonych ogrodem z pomnikami przyrody i dębem upamiętniającym ofiary katastrofy smoleńskiej wraz z oczkiem wodnym. Odnosząc się do kwestii Parku Miłocin, to jak wskazali sami odwołujący się przedsięwzięcie nie będzie realizowane na jego terenie, ale w sąsiedztwie parku. Jeśli chodzi zaś o interesy osób trzecich i wpływ przedsięwzięcia na dobra materialne, to należy przypomnieć, że planowana modernizacja, polepszając jakość przejazdów (zwiększenie płynności ruchu) przyczyni się do poprawy klimatu sanitarnego i akustycznego poprzez mniejszą emisję spalin do powietrza oraz mniejszą emisję hałasu. Przedsięwzięcie nie będzie generować znacząco negatywnych oddziaływań w żadnym ze spektrum możliwych oddziaływań. Nie sposób również uznać za słuszne twierdzenia odwołujących się, że modernizacja drogi (obejmująca m.in. wykonanie oświetlenia ulicznego oraz budowę chodników i ścieżki rowerowej) naraża na niebezpieczeństwo dzieci korzystające z placu zabaw

położonego obok terenu inwestycji. Jeśli zaś chodzi o zajęcie pod przedsięwzięcie terenów prywatnych (utrata dóbr materialnych) lub terenów, z których aktualnie korzystają strony postępowania (nieformalne miejsce parkingowe), to przypomnieć trzeba, iż decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie rodzi praw do terenu. Kwestie wywłaszczeń terenów pod realizację inwestycji stanowią odrębne zagadnienie, które nie jest analizowane w toku wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Niemniej jednak wspomnieć można, iż obawy odwołujących są niewspółmierne do skali planowanej inwestycji, przedsięwzięcie realizowane będzie w śladzie istniejącej drogi, więc pozyskiwanie na jego potrzeby nowych terenów będzie znikome, a procedury wywłaszczeniowe przewidują stosowne odszkodowania dla właścicieli wywłaszczonych gruntów. Podsumowując, GDOŚ uznać musi, iż zarzut podniesiony w stosunku do stanowiska RDOŚ w Rzeszowie, że przedsięwzięcie usytuowanie jest poza obszarami o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne, obszarami przylegającymi do jezior czy obszarami ochrony uzdrowiskowej, a inwestycja nie będzie naruszać interesów osób trzecich, ani mieć wpływu na dobra materialne, jest nietrafny.

Ad. 4

Odwołujący się uważają, że w sprawie doszło także do naruszenia przepisów prawa wspólnotowego, a mianowicie art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 z 11 lipca 2006 r. *ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności* oraz art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2988/95 z 18 grudnia 1995 r. *w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich*, art. K.3 *Traktatu o Unii Europejskiej*, poprzez brak ich zastosowania i uwzględnienia przy wydawaniu kwestionowanej decyzji. Zdaniem stron, działka o numerze 356/34, na której częściowo ma być realizowane przedsięwzięcie, jest chroniona na mocy przepisów prawa wspólnotowego przez 5 lat (a okres tej ochrony jeszcze nie upłynął) jako teren zieleni izolacyjnej Parku Naukowo Technologicznego Rzeszów Dworzysko, utworzony ze środków unijnych i mający na celu ochronę mieszkańców osiedla Miłocin. Stanowi to naruszenie art. 6 Kpa, zgodnie z którym organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa, także wspólnotowego. Zwracają oni również uwagę, iż w aktach sprawy nie ma żadnego dokumentu ze Starostwa Powiatowego w Rzeszowie, które zarządza tym terenem, zezwalającego na ingerencję w obszar objęty ochroną z mocy prawa wspólnotowego, o ile tego typu zgoda jest możliwa do uzyskania.

Odpowiadając na ten zarzut GDOŚ ponownie wyjaśnić musi, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie wiąże się z prawem do terenu. W tym wymiarze ma ona charakter teoretyczny. Środowiskowe warunki realizacji przedsięwzięcia, które określa decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach będzie mógł wykorzystać tylko ten podmiot, który uzyska, zgodnie z obowiązującymi normami prawnymi, tytuł prawny do terenu. Tym samym nie ma możliwości, aby zrealizować przedsięwzięcie z naruszeniem prawa, także wspólnotowego, a powyższy zarzut odwołujących się nie zasługuje na uwzględnienie.

Odwołujący się wnoszą również o uzupełnienie postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie na mocy art. 136 Kpa poprzez obligatoryjne przeprowadzenie dowodu, w postaci uwzględnienia danych z akt postępowania prowadzonego przez Prezydenta Miasta Rzeszowa, znak: SR-II-6220.45.2016, w przedmiocie stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia pn.: *Budowa publicznej drogi gminnej (ul. Parkowej) na odcinku od ul. Tarnowskiej do ul. Miłocińskiej, rozbudowa ul. Miłocińskiej na odcinku od ul. Waniłowej do ul. KDZ67 wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami*

budowlanymi, jak i postępowania sądowego ze skargi kasacyjnej do wyroku WSA w Rzeszowie z 27 listopada 2019 r., który nie został przeprowadzony a dane nie zostały wykorzystane przez RDOŚ w Rzeszowie.

Według GDOŚ powyższa dyspozycja odwołujących się jest niezasadna. Przeprowadzenie dowodu we wskazanym przez strony zakresie nie mieści się w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Wymieniona w odwołaniu sprawa, w której złożono skargę kasacyjną od wyroku WSA w Rzeszowie z 27 listopada 2019 r., nie jest tożsama z przedmiotową sprawą, co podkreślił również RDOŚ w Rzeszowie w kwestionowanej decyzji. Analizując różnice w zakresach prac planowanych w ramach decyzji Prezydenta Miasta Rzeszowa, której dotyczy powyższy wyrok oraz w ramach kwestionowanej decyzji, w tym częściowo różnice lokalizacyjne (które wskazują również odwołujący się), przedsięwzięć tych nie można uznać za tożsame. GDOŚ nie widzi zatem uzasadnienia do uzupełnienia postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie poprzez przeprowadzenie dowodu w wyżej wskazanym zakresie.

GDOŚ stoi na stanowisku, że organ I instancji prawidłowo ustalił okoliczności mające znaczenie dla sprawy oraz zebrał potrzebne dowody. W ocenie GDOŚ RDOŚ w Rzeszowie przeprowadził postępowanie w sposób budzący zaufanie do władzy publicznej oraz kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. W sprawie prawidłowo, adekwatnie do uwarunkowań środowiskowych wskazanych w art. 63 ust. 1 ustawy ooŚ, stwierdzono brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Strona może wnieść skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 50 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej ustawa ppsa. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji;
- wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 ustawy ppsa, obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 ustawy ppsa, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- stronie, zgodnie z art. 243 ustawy ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Otrzymują:

- Pełnomocnik inwestora – ██████████, Zespół Projektowania i Obsługi Inżynierskiej Budownictwa Drogowego „ToMar-DROG”, ul. Melgiewska 38B/14, 20-234 Lublin,
- ██████████,
- pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 Kpa:
 - Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie, al. Józefa Piłsudskiego 38, 35-001 Rzeszów,
 - Prezydent Miasta Rzeszowa, Rynek 1, 35-064 Rzeszów.

Do wiadomości:

- Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie, al. Józefa Piłsudskiego 38, 35-001 Rzeszów.